



ОПАСНОСТ ЗЛОУПОТРЕБЕ И ЈОГА КАО НАЈВЕЋА СТРАНПУТИЦА И ПРОВАЛИЈА ПРЕД СПОРТОМ И ПСИХОТЕРАПИЈОМ

Иларион Ђурица¹

¹Свештеник Српске православне цркве

УДК 796.615.851.86
294.5

САЖЕТАК

Теологија спорта

Милошу Шошкићу

Лозинка Олимпијских игара *Citus, altius, fortius* – брже, више, снажније, своди се у пракци на спортска остварења која у спортском човеку потискују и отупљују последњу жудњу за усавршавањем у богољудскости у Христу (или у религијама којима припада), већ га своди на амбицију (=честољубље) жељног побеђивања по сваку цену, те и цену разних злоупотреба. Овај племенити изазов, гесло, на свим такмичењима изопачује се у непомирљиву супротност основним начелима спортског живота и своје духовнотелесне персоналноности и лишава спортисту од драгоценог дара живота, располагања и старања о њему. Спорт се усредоточује на појавне, безличне видике, на „месо“, спортска остварења, и сурвава се у неизбежну провалију и самообману: допинг, опојна средства, магију, неополитеизам, сатиријазу, нимфоманију, содомију и највеће и најпогубније опасности спорта – јогу, која се сматра дозвољеним помоћним вежбањем, па и помоћи у психотерапији. Све ове злоупотребе у спорту, на челу са јогом, нису само настраност, већ и криминална дела, а сама спортска стечена остварења своди на лаж и крађу.

Кључне речи: јога, небиће, смрт, хиндуизам, обмана.

Аутор за кореспонденцију
Иларион Ђурица
ilarion.djurica@gmail.com

БОГОСЛОВЉЕ СПОРТА

Учитељу Исусе, у Европи више нема места за тебе.

Дођи, настани се код нас у Азији, у Будиној земљи.

Наша су срца заточена у очајању, твој долазак ће нас ослободити.

Рабиндранат Тагоре

Спорт се јавља као упадљива друштвена појавност у времену и као суштински део културног друштвеног живота. Он је својом допадљивошћу и снагом привлачности заувек занео људе свих верских и религиозних уверења и погледа на свет. Освојио је све различите доби узраста, те и све друштвене сталеже и сва политичка уверења. Спорт пројављује више духовне, анђелске мотиве као што су племенита радост учествовања, разгаљење дух-душевним миром, честитост и поштење у игри, поштовање противника, натчовечанска издржљивост и богословствујућа умереност у напорима. Њима се оштро супротстављају антиспортска изопачења: честољубивост, охолост, непоштедна и нечасна борба. Нечасној спортској борби придружује се безобзирна, демонска, готово магијска жеља за постигнућем. У савременом спорту, ови антиспортски мотиви преовлађују и преузимају мах над оним анђеоским, морално здравим. Уместо да развија, обогаћује и обесмрћује личност, он осакаћује, сатире и умртвљује. Уместо да узноси у духу литургијске молитве: (...) „*Tu si nas iz nebiha preveo u bihe*“, он нас, истоветно као јога, преводи из бића у небиће. Уместо да развија, обогаћује и оживотворава личност, он осакаћује и сатире. Уместо да зближава људе и народе, он постаје камен спотицања и раздора.

Гесло Олимпијских игара: *Citus, altius, fortius* – брже, више и снажније, своди се на спортска остварења спортисте, потискујући и бришући у њему човека и жудњу за обожењем у Христу, већ га своди на аутодеструкцију својом охолошћу. Оног ком је страна свака богољудскост, своди га на прослављеног честољупца искључиво жељног победе по сваку цену настраности и изопачења у спорту. Овај племенити изазов на свим такмичењима изопачује се у потпуну супротност основним начелима живота и своје духовно-телесне властитости и лишава спортисту старања о драгоцености Божијег дара живота, располагања и старања о њему. Спорт се усредоточује на појавне видике, на „месо“, спортска остварења и сурвава се у неизбежне провалије обмана, допинга, наркотика, новца, пансексизма и највеће опасности спорта – јоге. Ова употреба спорта није само настраност, већи криминално дело.

Јога је допинг за духовну смрт типа карцинома: мртвог у живом. Ни једна злоупотреба у спорту и у животу не чини човека тако промашеним, лажним, кривотвореним и увек побеђујућим, као она. Она то постиже тако што доводи до раскорака између свог уверења да служи животу и свог понашања из ког се види да онај који практикује јогу служи смрти (thanatos) у живом телесно-дух-душевном. Када се упражњава јога разделяје се све у бићу на два непомирљива света: свет живота и свет смрти. Бављењем јогом издаје се биће, своје Надја, макар да је оно које упражњавајући јогу привидно решава питање свог душевног мира, сталешког положаја, успеха и саме егзистенције. Такав се одваја од сваке, па и црквене (синагогалне, џамијске) заједнице, а да би опстао, глуми оданост идеалима вере, односно религије, која је све мање његова и у коју је све мање уверен. Улазећи у злоупотребу слободе небића, смрти, вежбалац јоге чини велику, ако не и највећу, повреду личног верског достојанства. Нормалним уласком у смрт, без јоге, вежбалац васкрсава у живот. „Јогиран“, међутим, више не чује „на светлости“, нити „проповеда на крововима“ (Мт 10, 27). Он не говори јасно и гласно ко је И шта је, те и ком духу служи; духу живота или духу смрти. Не показује животом којом се вером надахњује. Бавити се јогом, значи сићи са крова свог верског уверења и затворити се у бункер, гробницу, хада који је смрт из кукавичлука да се слободно живи. Шта ће то „осана“ јогираног победника, подизање руку увис, знаменовање крсним знаком, када се јакством опредељује за смрт, за смртну казну у непрестаном вршењу. Петров пој нас више не упозорава да смо издајници Истине. Јога није одгођена смрт, већ прихваћена и пригрљена смрт као начин живота, као потреба, па и као зависност. Она је пристанак на смрт у живом, без опирања. Та спремност на ту, зацело вечну, смрт устотручава моћ тријумфовања над животом, те и ствара победника над свим људским победама. Из тог вечитог победника јогом полако ишчезава биће. Испражњењем од живота, тај тип победника, који је многим такмичарима донео многе поразе, на крају ће бити потпуно поражен. Поражен од саме смрти чији је љубавник. Та смрт кроз јогу опит је, живо искуство управо уживом делу дух-душе. Искуство смрти доживљава и прекаљује, па и јача хиљаде спортиста на природан начин урањањем у њу и израњање у појачануживотност обичним вежбањем. Јога пак, као искуство смрти, мртви практиканта јоге из спорта, из властите дух-душе и живота. Јунаштво је суочити се са њом као злом стварношћу у спорту и психотерапији и ужаснути се њене стварности, коштуњавог мртвила којим се коначно „побеђује“. Ваља се загледати у њу и упитати се шта она од нас тражи заузврат и спремити се за отворен сусрет, за суочавање са њом као аутоманипулацијом. Све „победе“ остварене на дијаболничним крилима јоге порази су. Смрт привремено побеђује, а живот заувек. Правог хришћанина (па и Јеврејина и муслимана) ужасава спремност на то тихо, али вечно, умирање типа јоге. Ван ње, верници спортисти, уствари побеђују властиту

смрт тако што вежбањем чупају њену жаоку и убитачност не само из својих телеса, већ и из својих дух-душа. Побеђена је тотална и дефинитивна смрт, управо Христовом смрћу и васкрсењем као једино ново под Сунцем. Тријумф смрти је привид у хришћанском, па и јудаистичком те и муслиманском поимању. Живот мора да победи, јер он чисти спортски дух-душу и тело, мења крвоток „самоубице“ у свечовека, „мало мањег од анђела“. Практични циљ који је у окретности у спорту боље се остварује у надахнутости Мудрошћу, Смислом, односно Животодавним Духом. Логос је тај који човеку-спортисти даје, *„срце духоумно да може разликовати добро и зло“* (1 Цар 3, 9), док је јога варљиво мудријашење које ће се кад-тад злокобно осветити. Права мудрост би морала бити у умећу поштовања живота, док је она „сјајна“ и не тамни: *„лако је виде који је љубе, а налазе је они који је траже“* (Мудр 6, 12). Она је прави архитренер – васпитач за небо, јер се руководи моралом Декалога. Битно је стећи услов, стање за онај последњи скок у обожење (апотеозу), за јединство лепоте и мудрости. Нажалост, спортска и медицинска, те и психотерапијска наука затајила је. Наука није у јоги препознала аутодеструктивну појаву и вежбање смрти и умирања. У овом безнадном случају, помаже само вера у Живот и налажење његове логосности – налажење Смисла. Јога потапа све наде, као туп и укочен поглед смрти, док молитва, као последњи S.O.S – Save Our Souls – Спасите наше душе, као и друге свете тајне (свети сакраменти) који доносе мир, радост и храброст при прелажењу из привременог у вечни живот. Нека нико не чује од Смисла: *„Не познајем вас!“* (Мт 25, 12) на вратима неба.

ЈОГА СТРАНПУТИЦА

Етика хиндуизма почива на егоизму, односно солипсизму. Свака жеља је битно зла. Јога оставља ипак могућност и жеље, ако се прима саучешће у општем болу. *„Не морамо се бринути за нирвану, ни проћи Будин животни пут. Жеља је препород у Земљи среће (sukhâvati) у вечном виђењу небеског Буде... Тако од апсолутног агностицизма долази до готово монотеистичког појма и против воље утемељитеља“* (L de la Vallè Poussin, La morale boudhique, према F.Fabbi, нав.дело, стр. 155).

Свим вежбатељима јоге пројављује се на лицу сребрнасто тамнило, очи им губе дечји сјај чак и кад успешно побеђују. То је белег смрти.

Јогу вежбају милиони људи. У Србији их има око 700 000, а које подучава 500 учитеља јоге. Може се сматрати масовном странпутицом спортиста и рекреативаца. Јога је део неких психотерапијских техника.

Јога је несумњиво есенција хиндуизма. Уствари, она је хиндуизам. На западу, а и код нас, користи се само она јога која подсећа на фискултуру.

„Асане“ – телесни положаји у којима се „јогира“, посвећене су неком од индуских лажних божанства – демонима. За јогисте важи правило: „Ако делује, онда је истинито“. Прагматична самообмана! Мантре нису пуке речи, као што асане нису обичне физкултурне вежбе, већ демонослужења. Зато је јога људскођаволска сила која брише печат Светога Духа и утискује печат Звери (Апокалипса). Збирка тих јога-обрета налази се у „Ведама“ – „Знању“, а написане су у складу са одговарајућим учењима у VII веку пре Христа. Хиндуизам као многобожачко учење ипак признаје постојање једног универзалног, неизмерно вечног бића, Брахмана, који покреће све ствари и бића.

У јоги човек тражи савршен мир. Пут до тог мира је у контемплацији, жртви, религиозним обредима, добрим делима и поштовању богова као што су: Брахма, Вишну и Шива. Хиндуисти их сматрају трима еманацијама (аспектима) истог врховног бића, али им се масе клањају као трима различитим боговима. Поред ових божанстава, хиндуисти имају безброј божанстава. У једној пагоди у богове су уписани и Дејвид Бекам, фудбалер, и други прослављени спортисти. Хиндуизам је уствари више од религиозно-философског – пантеизам и политеизам. Пантеизам је својствен вишим кастама, а политеизам припада светини, масама. Хиндуизам је појам животног песимизма. Одбацује и негира сваку вредност раду и стварању, те и све залихе похрањује у контемплацију. Услед тога упада се, запада у мртвило, летаргију, а не долази се до спознаје. Клањају се општој Души света – Божанском, које је све и прожима све. Напуштају идоле и остављају их незналицама, а они се окрећу правилној идеји – Богу. Док, светина, руља, остаје у идолопоклонству. Траже богове од крви и меса, које ће виђати, дотицати, којима се могу обратити и молити, поштовати их, обожавати, имати њихове кипове, па и фотографије у кућама. Будући да проблем зла не налази своје решење у једном људском животу, настало је веровање у сељење душе и учествовање у поновном рођењу – реинкарнација.

Врховни принцип: уронити у Брахмана – Врховни Принцип, као што се река улива у море. Ослободити се окова, конкретно чулног живота и прећи у стање неизмерног, бесмртног и свеприсутног бивствовања. То значи бити Брахман, Биће, Свест и Врховна срећа, блаженство. Пантеологија – учење о свим боговима, заплиће се и уплиће учињеницу да је јогиста постигао mokshu, ослобођење, те је способен да види вечно у временитом и временито уроњено у вечно.

Објава у хиндуизму, јоги, у постигнутом је човековом схватању његове вечне духовне суштине, у његовом идентитету и сједињењу са врховним бићем. Док се хришћанско открочење темељи на личности Исуса Христа, на оваплоћеном Богу, на Логосу, Смислу, и спаситељским Христовим делима. Објава хиндуизма усредоточена је на Кришну који се оваплотио, утеловио,

божанством (аватар). Спасење је у избегнућу поновног рођења и прелажење у вечно егзистенцијално стање, без граница простора и времена. Све уз лепе мистичне заносе. Све је божанско учовеку, ако је човекова свест еманација – излазак једне мање савршене из најсавршеније Душе света. Нема греха, али нема ни нужности сељења душа.

ДЕМОНСКИ ИЛИ ОКУЛТНИ КОРЕНИ ЈОГЕ

Заваравање је да је јога, „хата јога,“ безазлена физкултура. Сам појам – „хата јога“ указује на јединство мушко-женског принципа у монастичку целину. Тај принцип је један-једини како у погледу њихове супстанце, било у погледу закона који у њима владају, било у погледу морала по којем телесно и духовно имају исто порекло, и у суштини су исто. „Хата јога“ преводи се као „насилно јединство“, те означава јединство мушког, „ха“, и месеца, „та“, или женског. Симбол тог јединства је „Натраџасана“ – „Шива који плеше“, игра и поигравајући се разара разлике између Творца и творевине, добра и зла, и мушког И женског. Све разлике илузорне су и све се превазилазе извођењем јоге; јога-ритуала. Јога систематски мења биохемијске промене, односно функције (ацетилхолин), са укључењем жлезда са унутрашњим лучењем - хормона. Тако јога мења свест о разликама између субјекта (јаства) и објекта. Јогом се покушава аутодеификација, самообоготворење, а пада се у небиће, у смрт. Јогом се уздиже у пантеон богова собом, а не Богом. За разлику од хришћанског обожења, молитве и сазрцања Логоса Божијег, циљ медитативне јоге је „убиство богоума“ које доводи до ишчезавања разлика производећи транс, дубоко хипнотичко успостављање спиритистичког медијума. Све то кроз аутоиндуковану хипнозу. Ради се о „испирању мозга“.

Хата јога буди Змијине енергије кичме – кундалине. Змија кундалини почива у дну кичме. Њу буди хата јога путујући кроз енергетске центре – „Чакре“, и она се сједињује са својим љубавником Шивом који је чека у „трећем оку“, врховној чакри. Просветљење се постиже у сједињену са Брахманом.

Духовна змија је Сатана, који се нуди као бог, односно покушава магијски, лажно, неблагодатно да обоготвори практиканта јоге, заблуђујући га самообманом да је уистину постао бог. Сав пагански свет, све религије, имају култ змије у средишту обожавања.

Такозвана „спортска јога“, те и нове тенденције у јоги као што су Дога (за оне који воле да се мазе са псом) , Џивамутки (за оне који желе да оплемене дух), Јога смеха (за оне који би да победе депресију), Ајурведска, терапеутска јога (за оне којима су напета рамена), те и Акројога (за оне који желе да ојачају своју љубавну или брачну везу). Јога сечесто нуди као

фитнес. Сви ови споменути видови јоге, укључујући и фитнес-тренинге, пре или касније наносе штету и физичком здрављу. Мантра-јога још је опаснија, јер доноси лажно блаженство, срећу и испољавање натрпиродних способности и успеха. Сви видови јоге веома су опасни, сакате човекову душу и дух, и разарају их. Мењају свест толико снажно, да многи „навучени“ постају заувек психички промењени, па и прави зависници од тханатоса. Заблуда је да су јога вежбе невине као обична гимнастика, јер она човека води у тихо умирање, карцином дух-душе и психичку поседнутост смрћу.

ЗАКЉУЧАК

Јога (=хиндуизам) вид је неопаганског рушења и разарања хришћанства и неспојава је са православљем и римокатолицизмом. Она отворено пропагира ново многобоштво и аутоапотеозу. Поженственује мушкарце који је упражњавају и чини их мекопутнима. Надрирелигија је, а не философија, јер се бави љубављу према смрти. У обожавању је страхоте. Разгаљује се болом и обоготворва Смрт, или богињу Кали, и вапије: „*Дођите да обожавамо Смрт!*“ (Свами Вивекананда). Јавља се као и као погубна епидемија духовног самоубиства, пре свега међу младима и онима који не пристају да старе. Веома је успешна свуда у свету, јер ласка охолости, подстиче је и умножава као смрт у живом. Карцином је, односно, изумирање живог у духдушевном и вежбање тоталне, вечне смрти..

КОРИШЋЕНА ЛИТЕРАТУРА

1. ***Jeruzalemska Biblija***, stari i novi zavjet s uvodima i bilješkama iz „La Bible de Jerusalem“, Krišćanska sadašnjost, Zagreb 2001.
2. Отац Серафим Роуз: ***Православље и религија будућности***, Манастир Подмаине, Будва 2015.
3. Владимир Димитријевић и Јован Србуљ (приредили), ***Избави нас од лукавога. Православље и магија, астрологија, јога...***, „Образ светачки“, Београд, 2014.
4. Mark Singleton, ***Telo joga***, Poreklo moderne posturalne prakse, Neopress, Subotica, 2015.

THE DANGERS OF MISUSE AND YOGA AS THE GREATEST SIDE-TRACK AND ABYSS FACING SPORT AND PSYHOTHERAPY

SUMMARY

Theology of sport

To Milos Soskic

The motto of the Olympic games *Citus, altius, fortius – faster, higher, stronger*, in practice comes down to athletic success, which in an athlete suppresses and blunts a healthy yearning for perfection with man-God Christ (or with the religion to which and individual belongs); rather it strips the athlete down to ambition (=drive for success), longing to win at any cost, including various forms of misuse. This noble challenge, a motto, is perverted at competitions into an irreconcilable opposite to the basic principles of athletic life and its spiritual-corporal nature, and removes the athlete from the precious gift of life, its freedom and care. Sport is stripped down to material, impersonal scope, into „meat“, athletic success, and it thus falls into an unavoidable abyss and self-deception: doping, intoxicants, magic, neopolytheism, satyriasis, nymphomania, sodomy, and the biggest and most harmful danger sport – yoga, which is considered permissible as supplementary practice, and even as an aid in psychotherapy. All of these forms of misuse in sport, particularly yoga, are not only deviations, but also criminal acts, which turn the athletic successes themselves into lies and cheating.

Key words: yoga, non-being, death, hinduism, cheating.

Примљено 5.5.2016.

Одобрено за штампу 10.6.2016.